

Gimę iš Dvasios

"Iš tiesų sakau jums tiesą: jei negimsite iš naujo, negalėsite regėti Dievo karalystės."-Jono 3:3

Mūsų pavadinimas "Gimę iš Dvasios" ir žodžių junginys "atgimę iš naujo", esantis mūsų įžanginėje eilutėje, jau seniai krikščionių vartojami apibūdinti dabartinę būklę tų, kurie priėmė Jėzų Kristų kaip savo asmeninį Gelbėtoją. Daugelis taip pat tiki, kad tiems, kurie išoriškai tai teigia, garantuojamas dangiškasis atlygis po mirties, o nesėkmės tikimybė yra maža, jei iš viso yra, nepriklausomai nuo jų dabartinio gyvenimo elgesio. Kad ir kokie kritiškai svarbūs turėtų būti tokie teiginiai, stebėtina, jog palyginti nedaug krikščionių stengiasi suprasti kokias nors kitas detales, susijusias su tuo, ką reiškia "gimti iš Dvasios" arba "gimti iš naujo".

Mūsų teksto žodžius Jėzus pasakė fariziejui Nikodemui, kuris naktį atėjo pas Mokytoją, norėdamas daugiau sužinoti apie Jį ir Jo mokymą. (Jn 3, 1. 2) Jėzaus žodžiai, kuriais jis atsakė Nikodemui, atkreipia dėmesį į svarbų Dievo plano

bruožą, kurį įgyvendina Šventoji Dvasia, arba Dievo galia. Šis dieviškojo plano bruožas yra tas, kad tie, kurie nori gyventi ir karaliauti su Kristumi Jo Tėvo karalystėje, turinčioje palaiminti visas žemės gimines, pirmiausia turi "atgimti" naujam gyvenimui. Jėzus pasitelkė nematomą vėjo jėgą kaip iliustraciją vienos iš to naujo gyvenimo savybių: "Toks yra kiekvienas, kuris gimsta iš Dvasios". 8 eilutė.

Nikodemas nesuprato, ką Jėzus turėjo omenyje, sakydamas, kad gimė iš Dvasios. Jis klausė: "Kaip gali gimti žmogus, kai jis jau senas? Ar gali antrą kartą įeiti į motinos įsčias ir gimti?" (4 eilutė). Jėzus paaiškino: "Kas gimsta iš kūno, yra kūnas, o kas gimsta iš Dvasios, yra dvasia". (6 eilutė) Abejotina, ar Nikodemas suprato šį paaiškinimą. Tačiau jis perteikia tai, kad mintis apie gimimą, susijusį su nauju gyvenimu, apie kurį kalba Jėzus, vartojama tik simboline prasme. Tai nėra, kaip manė Nikodemas, atvejis, kai vėl įeinama į motinos įsčias, kad antrą kartą gimtų tiesiogine prasme.

Čia, kaip ir dažnai Biblijoje, pasitelkiama kalbos figūra, padedanti suprasti didžiąją tiesą. Žodis "gimęs" arba "gimimas" iš karto sukelia mums naujo gyvenimo idėją. Jėzus sako, kad Šventosios Dvasios galia kai kurie iš jų turėjo patirti naują gimimą, o tai paprasčiausiai reiškia, kad jie turėjo pradėti naują

gyvenimą. Tai bus toks skirtingas gyvenimas nuo to, kuris "gimsta iš kūno", kad gimusieji jame bus ir nematomi, ir galingi. Kadangi jie gimsta Šventosios Dvasios, arba Dievo galios, dėka, jie tampa dvasiniais Dievo vaikais. 1 Jono 3, 2

Nors Dvasios gimimas nereiškia, kad reikia tiesiogine prasme įžengti į motinos įsčias, norint gimti iš naujo, įvairūs Naujojo Testamento autoriai šią metaforą labai išsamiai perteikia, kalbėdami apie šį Šventosios Dvasios veikimo Viešpaties pašvęstųjų tikinčiųjų širdyse ir gyvenime aspektą. Deja, kai kurie Biblijos vertimai daugeliu atvejų nesugeba aiškiai pateikti to, ką rašytojai turėjo omenyje. Dėl to susiformavo klaidinga nuomonė, kad žmogus gali gimti iš Dvasios dar būdamas kūne. Iš šios klaidos kilo posakis "gimę krikščionys".

Graikų kalboje, kuria buvo kalbama Naujojo Testamento laikais, yra tik vienas žodis, apibūdinantis ir pradėjimą, ir gimimą. Tas žodis yra "gennao". Todėl, kai šį žodį vartoja Jėzus ir apaštalai, pagal kontekstą reikia nustatyti, ar kalbama apie pradėjimą ar gimimą, ar kai kuriais atvejais turimas omenyje visas naujos gyvybės atsiradimo procesas.

Šis graikiškas žodis "gennao" pavartotas Mato 1:1-16, kur pateikiama Jėzaus genealogija. "Abraomas pagimdė Izaoką, Izaokas pagimdė Jokūbą, o Jokūbas pagimdė Judą ir jo brolius", - sakoma šiame dokumente. Žodis "pagimdė" šiame pasakojime pavartotas trisdešimt devynis kartus, ir visais atvejais jis tinkamai verčiamas "pagimdė". Akivaizdu, kad šiuo atveju žodis begat yra teisingas vertimas. Kaip keistai skambėtų ir kaip neteisingai skambėtų, jei sakytume, kad „Abraomas pagimdė Izaoką"! Šis Šventojo Rašto pavyzdys atkreipia dėmesį į tai, kad natūralioje žmogaus aplinkoje vyriškos lyties asmuo pagimdo, o moteriškos lyties asmuo pagimdo. Abu jie yra būtini, kad prasidėtų nauja gyvybė.

Kitame pavyzdyje graikiškas žodis "gennao" pavartotas du kartus ir toje pačioje eilutėje verčiamas ir kaip "gimęs", ir kaip "pradėtas". Tekstas skamba taip: "Mes žinome, kad kas gimė iš Dievo, tas nenusideda, o kas gimė iš Dievo, tas saugo save, ir piktasis jo neliečia". (1 Jn 5, 18) Norėdami būti nuoseklūs, vertėjai abiem atvejais turėjo vartoti žodį "pagimdytas". Atrodo, kad vienintelė akivaizdi priežastis, kodėl to nepadarė, buvo noras, kad vertimo frazeologija mažiau kartotųsi.

Pradėtas dabar - gimęs prisikėlime

Jei atsižvelgsime į visą gimimo metaforos prasmę, turėsime padaryti išvadą, kad norint gimti, pirmiausia reikia būti pradėtam. Kitaip tariant, kai norima pradėti naują gyvybę, pirmiausia turi būti pradėta nauja gyvybė, po to turi praeiti nėštumo laikotarpis, per kurį embrionas maitinamas ir vystomas ir taip paruošiamas gimimui tinkamu laiku. Taip Šventajame Rašte mums pristatomas dvejetainis Šventosios Dvasios darbas. Kai Jėzus pasakė Nikodemui: "Tu turi gimti iš naujo", Jis kalbėjo apie užbaigtą Šventosios Dvasios darbą suteikiant naują ir aukštesnį gyvenimą prisikėlime tiems, kurie visiškai atsideda Dievo valios vykdymui. Per trumpą pamokymą Nikodemui Jėzus nesileido į detales, kad parodytų, jog prieš gimdamas iš Dvasios, žmogus pirmiausia turi būti pagimdytas iš Dvasios. Tačiau kitose Naujojo Testamento vietose šios detalės aiškiai išdėstytos.

Skaitome: "Savo [Dangiškojo Tėvo] valia jis mus pagimdė tiesos žodžiu, kad būtume tarsi pirmieji jo kūrinių vaisiai". (Jok 1, 18) Tai svarbus tekstas, nes jis ne tik parodo, kad pradėjimas vyksta ne kūniškai, bet krikščionio širdyje ir mintyse, bet ir tai, kad jis vyksta Dievo valia "tiesos žodžiu". 1 Pt 1, 23 mums

pateikiama ta pati informacija. Čia skaitome: "Iš naujo gimę ["gennao"] ne iš nykstančios sėklos, bet iš nenykstančios, per Dievo žodį, kuris yra gyvas ir pasilieka per amžius". Čia žodį "gennao" tiksliau reikėtų versti "pradėtas".

Kaip aiškiai čia išreiškiama pradėjimo mintis, nes Petras mini "sėklą". Natūraliame prokreacijos procese sėkla, o ne gimimas yra pradėjimas. Taigi apaštalas čia kalba apie naujo gyvenimo pradžią, arba pradėjimą, o ne apie jo užbaigimą gimimu. Jis sako, kad pradėjimo sėkla yra "Dievo žodis".

Sužinojome, kad kiekvienas Dievo žodis Šventajame Rašte yra įkvėptas Dvasios. Senojo Testamento pranašystės užrašė šventieji senovės vyrai, nes jie buvo "įkvėpti Šventosios Dvasios". (2 Pt 1, 21) Visi Jėzaus mokymai yra tiesioginis Jo proto ir širdies apšvietimo Šventąja Dvasia rezultatas. Tas pats pasakytina ir apie apaštalų raštus. Kalbėdamas apie Šventosios Dvasios atėjimą, Jėzus apibūdino ją kaip "tiesos Dvasią". (Jn 15, 26; 16, 13) Taigi akivaizdu, kad būti pagimdytam tiesos žodžio reiškia būti pagimdytam Šventosios Dvasios.

Tai svarbus faktas, ir jo aiškus suvokimas padės mums apsisaugoti nuo daugelio krikščionių, kurie tiki, kad Šventoji Dvasia tiesiogiai įžengia į tikinčiųjų

gyvenimą, apvalo juos nuo visų nuodėmių ir neleidžia jiems niekada iškristi iš malonės, įsivaizdavimo. Būtent šis klaidingas požiūris lemia klaidingą prielaidą: "Kartą patekęs į malonę, visada būsi malonėje".

Jokūbas ir Petras mums pateikia tikrąją mintį. Tai, kad per tiesos žodį tikinčiojo protuose ir širdyje prasideda naujas gyvenimas. Ar tai nereiškia, kad visi, kurie skaito Dievo žodį, yra pagimdyti Šventosios Dvasios? Visai ne. Toliau panagrinėkime šią metaforą. Kad įvyktų pradėjimas, turi būti visos sąlygos sėklai priimti. Taip yra ir Dvasios pradėjimo atveju. Daug žmonių skaito Dievo žodį, bet jų protai ir širdys nėra imlios jo gyvybę teikiančioms tiesoms, ir nors jie gali gauti tam tikrą paguodą iš jo puslapių ir pamokymų, kurie padėtų jiems atlikti kasdienius darbus, jie nėra pagimdyti naujam gyvenimui.

Visiškas pasidavimas

Visiškas atsidavimas dieviškajai valiai ir šventiems Dievo žodžio impulsams yra būtina sąlyga, kad būtume tikrai pasirengę priimti Šventosios Dvasios pradėjimo galią per tiesos žodį. Dievo dalis šiame nuostabiame susitarime, pagal kurį nedaugelis turi pasiekti nemirtingą gyvenimą dieviškajame

lygmenyje, buvo Jo Dvasios įkvėpto Žodžio - tarsi sėklos - suteikimas. Šis Dievo plano aspektas įgyvendinamas Jo minčių galia tikinčiojo mintims. Net ir turėdamas neribotą galią, Kūrėjas neįsiverš į kito žmogaus protą ir nepradės vystyti naujo proto, jei tas, kuris dalyvauja, to nenorės.

Čia atsispindi viena nuostabiausių mūsų Dangiškojo Tėvo savybių. Kai Dievo Dvasia judėjo virš vandenų, pradėdama kurti ir ruošti žemę žmonėms gyventi, tai buvo savavališkas Jo galios panaudojimas, bet ne taip buvo, kai Jis pradėjo tuos, kurie turi gyventi ir viešpatauti su Kristumi. Jis pasinaudojo savo galia ir pripildė savo Žodį mintimis, išreiškiančiomis Jo valią dėl jų, ir užtikrino, kad jiems bus suteikta visa reikiama pagalba ir vadovavimas, kad jie pažintų ir vykdytų Jo valią. Tuomet Jis laukė, kol asmenys, kuriuos Jo apvaizda suvedė su Jo Žodžiu, savanoriškai apsispręs, ar jie visiškai ir visiškai pasiduos Jo valiai, kaip Šventoji Dvasia ją išreiškė per Jo Žodį.

Savo brangiamame Žodyje Dievas įrašė daugybę nuostabių pažadų apie "šlovę, garbę ir nemirtingumą". (Rom 2, 7) Jis apreiškė, kad dėl šių "didžiųjų ir brangių pažadų" galime tapti "dieviškosios prigimties dalininkais". (2 Pt 1, 4) Šventoji Dvasia įkvėpė Jėzų pasakyti: "Aš einu paruošti jums vietas.

... Aš sugrįšiu ir pasiimsiu jus pas save, kad ir jūs būtumėte ten, kur esu aš". Jono 14, 2. 3.

Studijuodami Dievo žodį atkreipiame dėmesį į šiuos pažadus ir suvokiame, kokie jie nuostabūs. Taip pat džiaugiamės šlovinga Dievo nuostata žmonijos pasauliui, kurią Petras apibūdina kaip "atstatymą", arba gyvenimo žemėje atkūrimą. Džiaugiamės dėl suvokimo, kad visi šventieji Dievo pranašai nuo pat pasaulio pradžios pranašavo "visų dalykų atstatymo laikus", ir laukiame šių žemiškų pažadų išsipildymo. Apaštalų darbų 3:20, 21

Tačiau norint pasiekti dangiškuosius Biblijos pažadus, reikia atsiduoti ir aukotis. Kelias, vedantis į dangiškąjį dvasinį gimimą, yra "siauras", sunkus. (Mt 7, 14) Jėzus sakė: "Jei kas nori eiti paskui mane [būti mano mokiniu], teisšižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi". (Mt 16, 24) Taip pat prisimename Pauliaus raginimą atiduoti savo kūnus kaip "gyvą auką". (Rom 12, 1) Šios dangiškojo pašaukimo sąlygos iš pradžių atrodo sunkios, tačiau su jomis susiję pažadai, jei būsime ištikimi, yra gyventi ir viešpatuoti su Kristumi ir kartu su Juo laiminti visas žemės gimines. Apreiškimo 20, 4. 6; Pradžios 12, 3; 22, 18; Galatams 3, 8

Tiems, kurie siekia tapti Dievo šeimos dalimi danguje ir palaiminti likusią žmoniją būsimoje Jo karalystėje, didysis Dievo planas, apreikštas Jo Žodyje, vis labiau padeda suvokti jo dieviškąjį Architektą. Jo meilė, atidavusi savo Sūnų, kad jis būtų viso pasaulio Atpirkėjas ir Gelbėtojas, iš jų reikalauja vis didesnės meilės Jam. (Jn 3, 16. 17) Kristaus meilė, kenčiant ir mirštant už žmoniją, vis giliau pasiekia jų širdis. Jei savo širdyse rasime tokių kilnių minčių ir jomis vadovausimės, padarysime išvadą, kaip ir Paulius, kad "turėtume gyventi nebe [sau]", bet Jėzui ir mylinčiam dangiškajam Tėvui, atsiuntusiam Jį kaip pasaulio Gelbėtoją. 2 Korintiečiams 5, 14. 15

Įvykdę Dievo kvietimą atsiduoti Jam ir vadovautis Jo Dvasios įkvėptu Žodžiu, žinome, kad Šventojo Rašto pažadai, duoti tiems, kurie atitinka šią sąlygą, galioja ir mums. Tie įkvepiantys pažadai apie dangiškuosius namus ir dieviškąją prigimtį, užuot buvę, kaip anksčiau, kažkuo, kas nepriklauso nuo mūsų, į ką žvelgiame tik kaip į įdomų Dievo plano bruožą, dabar tampa gyvybę teikiančia įtaka mūsų gyvenimui. Atsidavus Dievui, sėkla iškart pradeda kurti naujo gyvenimo viltį. Esame pagimdyti iš Dievo "tiesos žodžiu". Jokūbo 1:18

Naujo gyvenimo stebuklas

Kaip tik Dievas gali sukurti medį, taip ir visa gyvybė yra stebuklas, kurio mūsų ribotas protas negali suvokti. Mes matome naujagimio stebuklą ir instinktyviai suvokiame, kad iš tikrųjų tėvai nedavė gyvybės tam vaikui. Jie tiesiog laikėsi Dievo prieš tūkstančius metų sukurtų sąlygų, pagal kurias žemė ilgainiui prisipildys Jo žmogiškųjų būtybių. (Pr 1, 28). Daug aukštesniu lygmeniu tai pasakytina ir apie tuos, kurie yra pagimdyti iš Dievo tiesos žodžiu. Tai vienas didžiausių Dievo stebuklų, kuriame bendradarbiauti yra mūsų palaiminta privilegija.

Kai kurie stebuklai įvyksta beveik akimirksniu, kiti - per ilgą laiką. Kai Jėzus pašaukė mirusį Mortos ir Marijos broį: "Lozoriau, išeik", ir tas, kuris buvo miręs, "išėjo", tai buvo stebuklas, įvykęs per trumpą laiką. (Jn 11, 43. 44) Tačiau Kūrimo stebuklui, kuris pasireiškė visoje visatoje, įvykdyti reikėjo ilgų laiko tarpų. Dvasios atsiradimo ir gimimo stebuklas taip pat išsidėstęs per ilgą laiko tarpą.

Pagalvokite, kiek laiko užtrunka paruošti pradedamąją sėklą, tai yra Dievo žodį. Dievo Dvasia stebuklingai vadovavo Biblijos rašymui. Tūkstančiai metų buvo skirti tam, kad Dievo mintys būtų

užrašytos taip, kad galėtų patekti į žmogaus protą ir širdį, būti apmąstytos ir priimtose arba atmestos skaitytojo nuožiūra. Dievas galėjo tiesiogiai pripildyti žmogaus protą savo mintimis, bet kaip kas nors galėjo žinoti, kad jos atėjo iš Dievo? Be to, kaip nemalonu būtų žmogui sužinoti, kad jo protas pripildytas priverstinių idėjų, kaip kad būtų pripildytas robotas. Kokie išmintingi yra Dievo keliai! Stebuklus daranti Dievo galia veikia formuodama žmogaus gyvenimo aplinkybes, ruošiančias įžengti į pradedančiojo sėklos protą, tačiau kiekvienas turi savanoriškai priimti šiuos dalykus ir pagal juos veikti.

Tik suvokę, kad mums reikia dieviškos pagalbos, galime rimtai įsiklausyti į Dievo žodį. Mūsų dangiškasis Tėvas savo begalinėje išmintyje ir meilės švelnume tiksliai žino, kokios patirtys veiksmingiausiai palies širdį tų, kuriuos Jis trokšta pašaukti, kad pašauktieji galėtų įsiklausyti į Jo žodį. Šis pasirengimo Dvasios pradėjimui darbas yra stebuklingas, kaip ir pradėjimo sėklos paruošimas buvo atliktas Dievo Dvasios. Kiekvienas Dievo dalyvavimo šiame Jo plano bruože aspektas buvo ir yra stebuklingas, kaip ir kiekvieno naujagimio gimimas yra stebuklas.

Tiems, kurie tapo imlūs dėl gyvenimo aplinkybių, kurias Dievas šiam tikslui paskyrė, ir kurie išstudijavo

Jo Žodį bei savanoriškai visiškai atsidavė jame išreikštai dieviškai valiai, Dvasios palikuonys yra neabejotini. Visi, su kuriais Dievas taip elgiasi, gali reikalauti šlovės, garbės ir nemirtingumo pažadų, tvirtai žinodami, kad jei ir toliau bus ištikimi Viešpačiui, gaus "gyvenimo vainiką". Apreiškimo 2:10

Pagal pradėjimo ir gimimo figūrą Šventasis Raštas atskleidžia, kad, embrionui vystantis naujai gyvybei, tai taip pat daro Dievo Dvasia per savo Žodį. Mūsų naujas dvasinis protas maitinasi Dievo pažadais. Dvasinis augimas, jei jis patinka Dievui, turi atitikti dieviškąjį paveikslą. Taigi Dievo Dvasia skatina augti krikščioniškus taikos, džiaugsmo, kantrybės ir meilės vaisius. (Gal 5, 22. 23; 2 Pt 1, 5-7) Paulius gražiai apibūdina šį Šventosios Dvasios darbą, sakydamas: "Atsinaujinkite savo proto dvasia, ... apsivilkite naująjį "aš", kuris pagal Dievo paveikslą sukurtas teisume ir tiesos šventume". Efeziečiams 4,23-24

Kai naujasis gyvenimas išsivysto tiek, kad yra pasirengęs gimti, mūsų pažeisti kūnai miršta, o naujasis gyvenimas gimsta per prisikėlimą. (1 Kor 15, 53. 54) Čia toliau veikia Dievo Dvasia, arba galia. Paulius kalba apie šią galingą jėgą, kuri buvo panaudota Jėzui prikelti iš numirusių, arba, vartojant

mūsų aptariamą simbolį, Jo gimimui iš Dvasios. Jis kalba apie "neįtikėtiną Dievo galios didybę mums, kurie Jį tikime. Tai ta pati galinga galia, kuri prikėlė Kristų iš numirusių ir pasodino Jį garbingoje vietoje Dievo dešinėje dangaus karalystėje". Efeziečiams 1:19, 20

Kalbėdamas Nikodemui, Jėzus pasitelkė vėją, kad iliustruotų kai kurias savybes tų, kurie gimsta iš Dvasios per prisikėlimą. (Jn 3, 8) Vėjas yra nematomas ir galingas. Tokie bus visi tie, kurie, pirmiausia pagimdyti Dvasios per tiesos žodį, maitindamiesi Žodžiu toliau tobulėja, kol tampa pasirengę būti "šventųjų paveldėjimo dalininkais". (Kol 1, 12) Dieviškoji galia išaukštins juos dangiškajam gyvenimui. Jiems bus suteikti dangiškieji, arba dangiškieji, kūnai - nesunaikinami ir nemirtingi. 1 Korintiečiams 15:40-44, 53-58

Ne visi Adomo rasės atstovai, kurie bus atpirkti Kristaus krauju, atgims iš naujo kaip dangiškos būtybės. Jėzus nesakė Nikodemui, kad norint gyventi iš naujo, reikia gimti iš naujo. Jis pasakė, kad reikia gimti iš naujo, norint pamatyti Dievo karalystę, kuri yra danguje. (Jn 3, 3; Mt 4, 17) Taigi čia kalbama apie tuos, kurie bus susiję su Jėzumi kaip dangaus valdovai Jo Tėvo seniai pažadėtoje karalystėje. Bet kurioje karalystėje ar valdžioje yra valdovai ir

pavaldiniai. Jėzus ir tikrieji dabartinio amžiaus Jo mokiniai bus valdovai Dievo karalystėje. Tada jie bus atgimę iš naujo. Jėzus pirmasis patyrė šį didįjį gyvenimo pasikeitimą iš žmogiškojo į dvasinį. Jo mokiniai, Jo tikroji Bažnyčia, šį naują gimimą patirs per "pirmąjį prisikėlimą" amžiaus pabaigoje. (Apr 20, 5. 6) Tuomet Dievo pažadai dėl atkuriamojo gyvenimo, kuris yra atkurtas žmogiškasis gyvenimas, iš dangaus plūstelės visoms žemės šeimoms. Jono 3, 14-17; Apreiškimo 21, 2-5